

IK VOND HET BRIEFJE OP MIJN DEUR GEPLAKT TOEN ik van mijn werk thuishkwam. Ik had de lunch-tot-vroege-avonddienst gehad bij Merlotte, maar omdat we in het staartje van december zaten werd de dag al vroeg donker. Dus Bill, mijn voormalige vriend – dat wil zeggen: Bill Compton, ofwel Vampier Bill, zoals de meeste stamgasten in Merlotte hem noemen – moest zijn bericht minder dan een uur geleden hebben achtergelaten. Hij kan pas opstaan als het donker is.

Ik had Bill al ruim een week niet meer gezien, en ons afscheid was niet bepaald vrolijk geweest. Maar nu ik de envelop met mijn naam erop geschreven aanraakte, voelde ik me ellendig. Je zou denken – hoewel ik zesentwintig ben – dat ik nooit eerder een vriend had gehad, en was kwijtgeraakt.

Dan zou je gelijk hebben.

Gewone kerels willen niet uit met zo'n ongewoon iemand als ik. De mensen zeggen al vanaf mijn eerste schooldag dat ik kierewiet ben.

Ze hebben gelijk.

Dat betekent niet dat ik niet af en toe word betast in het café. Kerels worden nou eenmaal dronken. Ik zie er goed uit. Ze vergeten hun argwaan tegen mijn reputatie van ongewoonheid en mijn altijd aanwezige glimlach.

Maar Bill is de enige die ooit dicht bij me is gekomen op een intieme manier. Het had me ontzettend gekwetst om uit elkaar te gaan.

Ik wachtte met het openen van de envelop tot ik aan de oude, bekraste keukentafel zat. Ik had mijn jas nog aan, hoewel ik mijn handschoenen had uitgegooid.

Liefste Sookie – Ik wilde bij je langskomen om met je te praten zodra je wat bijgekomen was van de ongelukkige gebeurtenissen eerder deze maand.

'Ongelukkige gebeurtenissen', aan mijn ronde achterwerk. De blauwe plekken waren eindelijk verdwenen, maar mijn knie deed nog steeds zeer als het koud was, en dat zou wel altijd zo blijven, vermoedde ik. Elke wond die ik had opgelopen, was ontstaan gedurende de bevrijding van mijn ontrouwe vriend, die gevangen was genomen door een groep vampiers waartoe ook zijn voormalige vlam Lorena behoorde. Ik was er nog steeds niet achter waarom Bill zó verzot op Lorena was geweest dat hij gehoor had gegeven aan haar oproep om naar Mississippi te komen.

Je hebt waarschijnlijk een heleboel vragen over wat er is gebeurd.

Reken maar.

Als je met mij persoonlijk wilt praten, kom dan naar de voordeur en laat me binnen.

Ai. Die had ik niet aan zien komen. Ik dacht er even

over na. Hoewel ik Bill niet meer vertrouwde, geloofde ik niet dat hij me fysiek kwaad zou doen, zo besloot ik, en ik liep door het huis terug naar de voordeur. Ik deed open en riep: 'Oké, kom er maar in.'

Hij dook op uit het bos rondom de open plek waarop mijn oude huis stond. Toen ik hem zag, wilde een hevig verlangen in me op. Bill was breedgeschouderd en slank van een leven lang werken op het land naast het mijne. Hij was taai en sterk door zijn jaren als geconfedereerde soldaat, voor zijn dood in 1867. Bills neus kwam rechtstreeks van een Griekse vaas. Zijn haar was donkerbruin en dicht bij zijn hoofd afgeknipt, en zijn ogen waren al net zo donker. Hij zag er precies hetzelfde uit als toen we wat met elkaar hadden, en zo zou hij er voorgoed uitzien.

Hij aarzelde voordat hij de drempel over stapte, maar ik had hem toestemming gegeven, en ik ging opzij zodat hij langs me heen de woonkamer binnen kon gaan, die vol stond met oude, comfortabele meubels en die om door een ringetje te halen was.

'Dank je,' zei hij met zijn koele, aangename stem, een stem die me nog steeds een steek van pure lust bezorgde. Er waren veel dingen misgegaan tussen ons, maar die waren niet in bed begonnen. 'Ik wou met je praten voor ik wegging.'

'Waar ga je heen?' Ik probeerde net zo kalm te klinken als hij.

'Naar Peru. Op bevel van de koningin.'

'Werk je nog steeds aan je, uh, database?' Ik wist bijna niets van computers, maar Bill had hard gestudeerd om zichzelf bekend te maken met de computer.

'Ja. Ik moet nog wat onderzoek doen. Een zeer oude vampier in Lima heeft een schat aan kennis van ons ras op zijn continent, en ik heb een afspraak om bij hem advies in te winnen. En ik ga gelijk wat sightseeën als ik er toch ben.'

Ik onderdrukte de neiging om Bill een fles synthetisch bloed aan te bieden, zoals een goede gastvrouw zou doen. 'Ga zitten,' zei ik kortaf, en ik knikte naar de sofa. Ik zat op het puntje van de oude leunstoel die er schuin tegenover stond. Er viel een stilte, een stilte die me nóg duidelijker deed beseffen hoe ongelukkig ik was.

'Hoe gaat 't met Bubba?' vroeg ik ten slotte.

'Hij zit op dit moment in New Orleans,' zei Bill. 'De koningin heeft hem nu en dan graag in de buurt, en hij viel hier de afgelopen maand zo op dat het een goed idee leek om 'm ergens anders naartoe te brengen. Hij zal gauw terug zijn.'

Je zou Bubba zo herkennen als je hem zou zien; iedereen kent zijn gezicht. Maar zijn 'overbrenging' was niet bepaald geslaagd. Waarschijnlijk had de mortuariumbediende, die toevallig een vampier was, het sprankje leven beter kunnen negeren. Maar aangezien hij een grote fan was, had hij de poging niet kunnen weerstaan, en nu sleepte de gehele zuidelijke vampiergemeenschap Bubba heen en weer om hem uit het publieke gezichtsveld te houden.

Er viel weer een stilte. Ik had me voorgenomen om mijn schoenen en uniform uit te trekken, een lekker zachte duster aan te trekken, en tv te gaan kijken met een Freschetta-pizza naast me. Het was een eenvoudig plan, maar het was mijn eigen plan. In plaats daarvan zat ik hier nu, in de ellende.

'Als je iets te zeggen hebt, kom er dan maar mee voor de dag,' zei ik tegen hem.

Hij knikte, bijna naar zichzelf. 'Ik moet het uitleggen,' zei hij. Zijn witte handen schikten zich op zijn schoot. 'Lorena en ik...'

Ongewild kromp ik ineen. Ik wilde die naam nooit meer horen. Hij had me gedumpt voor Lorena.

'Ik moet het je vertellen,' zei hij bijna kwaad. Hij had

me zien trillen. ‘Geef me deze kans.’ Een seconde later wuifde ik met een hand dat hij door kon gaan.

‘De reden dat ik naar Jackson ging toen ze me belde, is dat ik niet anders kon,’ zei hij.

Mijn wenkbrauwen schoten omhoog. Dát had ik al eerder gehoord. Het betekent: ‘Ik heb geen zelfbeheersing’, of ‘Het leek destijds de moeite waard, en ik dacht niet ten noorden van mijn riem’.

‘Lang geleden waren we geliefden. Zoals Eric je volgens eigen zeggen al heeft verteld, houden vampierverhoudingen niet lang stand, maar ze zijn erg intens zolang ze duren. Wat Eric je echter niet vertelde, was dat Lorena de vampier was die me overbracht.’

‘Naar de Duistere Kant?’ vroeg ik, en ik beet vervolgens op mijn lip. Dit was geen luchtig onderwerp.

‘Ja,’ stemde Bill ernstig in. ‘En daarna waren we samen, als geliefden, wat niet altijd het geval is.’

‘Maar jullie gingen uit elkaar...’

‘Ja, ongeveer tachtig jaar geleden bereikten we het punt waarop we elkaar niet langer konden verdragen. Ik had Lorena sindsdien niet meer gezien, hoewel ik natuurlijk wel op de hoogte was van haar doen en laten.’

‘O, tuurlijk,’ zei ik uitdrukingsloos.

‘Maar ik moest aan haar oproep gehoorzamen. Dat is absoluut onontkoombaar. Als je maker je roept, moet je daaraan gehoor geven.’ Zijn stem klonk dringend.

Ik knikte, en probeerde begripvol te kijken. Ik geloof dat ik daar niet al te goed in slaagde.

‘Ze beval me je te verlaten,’ zei hij. Zijn donkere ogen staarden in de mijne. ‘Ze zei dat ze je zou doden als ik het niet deed.’

Ik begon boos te worden. Ik beet op de binnenkant van mijn wang, heel hard, om mezelf te dwingen me te concentreren. ‘Dus zonder een verklaring of het met mij te be-

spreken besloot je wat het beste was voor mij en voor jou.'

'Dat moest ik wel,' zei hij. 'Ik móést haar bevel uitvoeren. En ik wist dat ze ertoe in staat was om je te verwonden.'

'Nou, dat kun je wel zeggen.' Lorena had bovendien haar uiterste best gedaan om me rechtstreeks het graf in te verwonden. Maar ik had haar als eerste te pakken – oké, met wat mazzel, maar het was me gelukt.

'En nu hou je niet langer van me,' zei Bill met licht vragende stem.

Ik had geen enkel duidelijk antwoord.

'Ik weet het niet,' zei ik. 'Ik dacht dat je niet bij me terug zou willen komen. Ik heb tenslotte je móéder gedood.' En mijn stem was ook licht vragend, maar ik was vooral bitter.

'Dan hebben we meer tijd apart nodig. Als ik terugkom, als je ermee akkoord gaat, zullen we 't er nog eens over hebben. Een afscheidskus?'

Tot mijn schande wilde ik Bill dolgraag kussen. Maar het was zo'n waardeloos idee, zelfs het te willen leek verkeerd. We stonden op, en ik gaf hem een vluchtige kus op zijn wang. Zijn witte huid schitterde met de lichte glans die vampiers van mensen onderscheidt. Het had me verbaasd erachter te komen dat niet iedereen ze zag zoals ik.

'Ga je uit met de Weer?' vroeg hij, toen hij al bijna de deur uit was. Hij klonk alsof de woorden bij de wortels uit hem waren getrokken.

'Welke?' vroeg ik, terwijl ik de verleiding weerstond om met mijn wimpers te knippen. Hij verdiende geen antwoord en hij wist het. 'Hoe lang blijf je weg?' vroeg ik iets kordater, en hij keek me wat peinzend aan.

'Dat is nog niet zeker. Misschien twee weken,' antwoordde hij.

'Misschien hebben we 't er dan over,' zei ik, terwijl ik mijn gezicht afwendde. 'Laat me je sleutel teruggeven.' Ik viste mijn sleutels uit mijn tas.

‘Nee, alsjeblieft, laat ’m aan je sleutelring,’ zei hij. ‘Je hebt ’m misschien nodig als ik weg ben. Ga het huis binnen wanneer je maar wil. Mijn post wordt achtergehouden op het postkantoor tot ik terug ben, en volgens mij zijn alle andere losse eindjes afgehandeld.’

Dus ik was zijn laatste losse eindje. Ik hield de sippelende woede binnen die tegenwoordig erg aan de oppervlakte lag.

‘Ik hoop dat je een veilige reis zult hebben,’ zei ik koel, en ik deed de deur achter hem dicht. Ik ging terug naar mijn slaapkamer. Ik moest nog een duster aantrekken en wat tv-kijken. Zeker weten dat ik me aan mijn plan hield.

Maar terwijl ik mijn pizza in de oven deed, moest ik mijn wangen een paar keer afvegen.

1

HET NIEUWJAARSFEEST BIJ CAFÉ EN GRILLRESTAURANT Merlotte was eindelijk, eindelijk afgelopen. Hoewel café-eigenaar Sam Merlotte al zijn personeel had gevraagd die avond te werken, waren Holly, Arlene en ik de enigen die waren komen opdaven. Charlsie Tooten had gezegd dat ze te oud was voor alle rotzooi die we op oudejaarsavond voor onze kiezen kregen, Danielle had al lang geleden plannen gemaakt om naar een gekostumeerd feest te gaan met haar vaste vriend, en een nieuwe serveerster kon pas over twee dagen beginnen. Ik denk dat Arlene, Holly en ik het geld beter konden gebruiken dan het plezier.

En ik had toch geen uitnodigingen gehad om wat anders te gaan doen. Als ik bij Merlotte werk, maak ik tenminste deel uit van de omgeving. Dan hoor ik er toch een beetje bij.

Terwijl ik de papiersnippers opveegde, nam ik me nog eens voor tegen Sam geen opmerkingen te maken over wat een slecht idee de zakken met confetti waren geweest. Dat hadden we al overduidelijk laten merken, en zelfs de goedhartige Sam zat er zo langzamerhand doorheen. Het leek niet eerlijk om alles over te laten aan Terry Bellefleur, hoewel vloeren vege en dweilen zijn werk was.

Sam telde het kasgeld en stopte het in zakjes om langs de nachtkluis van de bank te gaan. Hij zag er moe maar tevreden uit.

Hij klapte zijn gsm open. 'Kenya? Ben je klaar om me naar de bank te brengen? Oké, dan zie ik je zo bij de achterdeur.' Kenya, een politieagente, escorteerde Sam vaak naar de nachtkluis, zeker bij zo'n forse omzet als die van vanavond.

Zelf was ik ook tevreden met mijn omzet. Ik had veel fooien gekregen. Volgens mij had ik alles bij elkaar wel driehonderd dollar of meer – en ik kon elke cent ervan gebruiken. Ik zou me erop verheugd hebben bij thuiskomst het geld te tellen als ik zeker wist dat ik nog genoeg hersencellen over had gehad. Het lawaai en de chaos van het feest, het voortdurende geren van en naar de bar en het dienluik, de enorme rotzooi die we moesten opruimen, de onophoudelijke kakofonie van al die hersenen... dat alles had me uitgeput. Tegen het einde van de avond was ik te moe geweest om mijn arme hoofd nog langer te beschermen en waren veel gedachten erdoorheen gelekt.

Het is niet makkelijk om telepathisch te zijn. Heel vaak is het geen pretje. Vanavond was het erger geweest dan op andere avonden. Niet alleen waren de stamgasten – die ik bijna allemaal al jaren ken – in een ongeremde bui, maar ook konden veel mensen het niet laten om mij een bepaald nieuwtje te vertellen.

'Ik hoor dat je vriendje de hort op is naar Zuid-Ameri-

ka,' had een autoverkoper, Chuck Beecham, met een sarrige blik in zijn ogen gezegd. 'Je zal wel verrekke eenzaam worden in je huis zonder hem.'

'Bied je aan om z'n plek in te nemen, Chuck?' vroeg de man die naast hem aan de bar zat, en ze bulderden van het lachen in een mannen-onder-elkaar-moment.

'Neuh, Terrell,' zei de autoverkoper. 'Ik moet niks hebben van vampierklikjes.'

'Gedraag je, of je gaat eruit,' zei ik kalm. Ik voelde een gloed achter me en ik wist dat mijn baas, Sam Merlotte, over mijn schouder naar hen keek.

'Problemen?' vroeg hij.

'Ze wilden net hun excuses aanbieden,' zei ik, terwijl ik Chuck en Terrell in de ogen keek. Ze starden omlaag in hun biertjes.

'Sorry, Sookie,' mompelde Chuck, en Terrell bewoog instemmend zijn hoofd op en neer. Ik gaf ze een knikje en wendde me af om een andere bestelling op te nemen. Maar ze waren erin geslaagd me te kwetsen.

En dat was hun doel geweest.

Ik voelde een steek in mijn hart.

Ik wist zeker dat het gewone volk van Bon Temps in Louisiana niets wist van onze breuk. Bill had zeker niet de gewoonte om met zijn privé-zaken te koop te lopen en ik ook niet. Arlene en Tara wisten er natuurlijk het een en ander van, aangezien je het je beste vriendinnen wel moet vertellen als het uit is met je vriend, ook al moet je alle interessante details achterwege laten. (Zoals het feit dat je de vrouw hebt vermoord voor wie hij je verliet. Maar daar kon ik niets aan doen. Echt niet.) Dus wie me ook vertelde, in de veronderstelling dat ik het nog niet wist, dat Bill het land had verlaten, was gewoon hatelijk.

Vóór zijn meest recente bezoekje aan mijn huis had ik Bill voor het laatst gezien toen ik hem de diskettes en de

computer had gegeven die hij bij mij thuis had verborgen. Ik was tegen het vallen van de avond naar zijn huis gereden zodat het apparaat niet te lang op zijn veranda zou staan. Ik had al zijn spullen in een grote, waterdichte doos gedaan en voor zijn deur gezet. Hij was net voordat ik wegreed naar buiten gekomen, maar ik was niet gestopt.

Een slechte vrouw zou de diskettes aan Bills baas, Eric, hebben gegeven. Een mindere vrouw zou die diskettes en die computer hebben gehouden na de uitnodigingen voor Bill (en Eric) om het huis binnen te komen te hebben ingetrokken. Ik zei vol trots tegen mezelf dat ik geen slechte, of mindere, vrouw was.

Als ik trouwens goed nadacht, had Bill gewoon een menselijk iemand kunnen inhuren om bij mij in te breken en de spullen mee te nemen. Ik kon me niet voorstellen dat hij dat zou doen. Maar hij had ze hard nodig, anders zou hij sores krijgen met de baas van zijn baas. Ik ben opvliegend, misschien zelfs zeer opvliegend als ik uitgedaagd word. Maar ik ben niet wraakzuchtig.

Arlene heeft vaak tegen me gezegd dat ik te goed ben, ondanks mijn tegenwerpingen. (Tara zegt dat nooit; misschien kent ze me beter?) Ik besepte terneergeslagen dat Arlene, ergens in de loop van deze hectische avond, over Bills vertrek zou horen. En ja hoor, nog geen twintig minuten na de honende opmerkingen van Chuck en Terrell perste ze zich door de menigte heen om me een bemoedigend klopje te geven. 'Je had die harteloze schoft toch niet nodig,' zei ze. 'Wat heeft hij ooit voor jou gedaan?'

Ik knikte haar flauwtjes toe om te laten zien hoezeer ik haar steun op prijs stelde. Maar op dat moment riep een tafel om twee whisky-sours, twee biertjes, en een gin-tonic, en ik moest me haasten, wat eigenlijk een welkome afleiding was. Toen ik hun drankjes op tafel had gezet, stelde ik mezelf dezelfde vraag. Wat had Bill voor mij gedaan?

Ik bracht verschillende pullen met bier naar twee tafels voordat ik het allemaal op een rijtje had.

Hij had me kennis laten maken met seks, waar ik erg dol op was. Hij had me kennis laten maken met een heleboel andere vampiers, waar ik niet zo dol op was. Hij had mijn leven gered, maar als je er goed over nadacht, zou het niet in gevaar zijn geweest als ik om te beginnen niet iets met hem had gehad. Maar ik had hém ook een paar keer uit de penarie gered, dus die schuld was vereffend. Hij had me 'liefje' genoemd en destijds meende hij het.

'Niets,' mompelde ik, terwijl ik een gemorste pina colada opdweilde en een van onze laatste schone barhanddoekjes aan de vrouw gaf die hem omver had gegooid, aangezien haar rok nog onder zat. 'Hij heeft helemaal niets voor mij gedaan.' Ze glimlachte en knikte, duidelijk omdat ze dacht dat ik met haar meeleeftde. De tent was trouwens toch te lawaaierig om iets te horen, wat voor mij een geluk was.

Maar ik zou blij zijn als Bill terug was. Hij was tenslotte mijn naaste buur. Het oudere kerkhof van de parochie scheidde onze percelen, gelegen aan een provinciale weg ten zuiden van Bon Temps. Ik was daar moederziel alleen, zonder Bill.

'Peru, hoor ik,' zei mijn broer Jason. Hij had zijn arm om het meisje van de avond: een kleine, slanke, donkere twintigjarige uit de afgelegen wildernis. (Ik had haar om een legitimatiebewijs gevraagd.) Ik bekeek haar eens goed. Jason wist het niet, maar ze was een soort vormveranderaar. Die zijn makkelijk te herkennen. Ze was een aantrekkelijk meisje, maar ze veranderde in iets met veren of een vacht zodra de maan vol was. Ik zag dat Sam, toen Jason zich had omgedraaid, haar een dreigende blik toewierp om haar eraan te herinneren dat ze zich moest gedragen op zijn territorium. Ze beantwoordde de blik met interes-

se. Ik had het gevoel dat ze niet in een poesje of een eekhoorn veranderde.

Ik dacht erover om me met haar brein te verbinden in een poging het te lezen, maar het hoofd van een veranderaar is niet zo simpel. De gedachten zijn wat warrig en roodachtig, maar nu en dan krijg je een goed beeld van emoties. Hetzelfde geldt voor Weers.

Sam zelf verandert in een collie als de maan helder en rond is. Soms trippelt hij helemaal naar mijn huis toe en dan geef ik hem een bak met kliekjes en mag hij dutten op mijn achterveranda, als het goed weer is, of in de huiskamer, als het slecht weer is. Ik laat hem niet meer in de slaapkamer, want hij wordt naakt wakker – in die toestand ziet hij er érg fraai uit, maar ik laat me liever niet in de verleiding brengen door mijn baas.

De maan was niet vol deze avond, dus Jason zou veilig zijn. Ik besloot hem niets te vertellen over zijn date. Iedereen heeft wel een paar geheimen. Haar geheim was gewoon net iets bonter.

Behalve de date van mijn broer, en Sam natuurlijk, waren er nog twee bovennatuurlijke wezens in Café Merlotte op deze oudejaarsavond. Het ene was een schitterende vrouw van minstens één meter drieëntachtig met lang, golvend zwart haar. Verleidelijk gekleed in een nauwsluitende oranje jurk met lange mouwen was ze alleen binnengekomen en bezig elke kerel in het café te begroeten. Ik wist niet wat ze was, maar ik kon aan haar hersenpatroon wel zien dat ze niet menselijk was. Het andere wezen was een vampier, die binnen was gekomen met een groep jonge mensen van wie de meesten begin twintig waren. Ik kende ze geen van allen. Slechts een vluchtige blik van enkele andere feestvierders duidde op de aanwezigheid van een vampier. Zo bleek maar weer hoezeer de publieke opinie in de afgelopen paar jaar was veranderd sinds de Grote Openbaring.

Bijna drie jaar geleden, in de nacht van de Grote Openbaring, vertoonden de vampiers zich in elke staat op televisie om hun bestaan kenbaar te maken. Die nacht werden veel veronderstellingen over de wereld onderuitgehaald en voor altijd bijgesteld.

De groep trad in de openbaarheid naar aanleiding van een door Japanners ontwikkeld synthetisch bloed dat vamps voldoende voeding geeft. Sinds de Grote Openbaring hebben de Verenigde Staten talloze politieke en sociale beroeringen doorstaan gedurende het hobbelige proces om harmonisch met onze nieuwste burgers, die toevallig dood zijn, samen te leven. De vampiers hebben een publiek gezicht en een publieke verklaring voor hun gesteldheid – ze beweren dat een allergie voor zonlicht en knoflook ingrijpende stofwisselingsveranderingen veroorzaakt – maar ik heb de andere kant van de vampierwereld gezien. Mijn ogen zien tegenwoordig veel dingen die de meeste menselijke wezens nooit te zien krijgen. Vraag me of deze kennis me gelukkig heeft gemaakt.

Nee.

Maar ik moet toegeven: de wereld is er voor mij een stuk interessanter op geworden. Ik ben vaak op mezelf aangewezen (aangezien ik niet bepaald Norma Normaal ben), dus de extra stof tot nadenken was welkom. De angst en het gevaar niet. Ik heb het geheime gezicht van de vampiers gezien, en ik ben dingen te weten gekomen over Weers en veranderaars en zo. Weers en veranderaars houden zich liever op de achtergrond – voorlopig in elk geval – en kijken ondertussen toe hoe het in de openbaarheid treden uitpakt voor de vamps.

Dit zat ik allemaal te overpeinzen terwijl ik dienbladen vol glazen en bekers ophaalde en de afwasmachine vollaadde en leeghaalde om Tack, de nieuwe kok, te helpen. (Zijn echte naam is Alphonse Petacki. Vind je het gek dat hij lie-

ver Tack wordt genoemd?) Toen ons deel van de schoonmaak erop zat en deze lange avond eindelijk voorbij was, omhelsde ik Arlene en wenste ik haar een gelukkig nieuwjaar, en ze gaf me een omhelzing terug. Holly's vriend stond buiten op haar te wachten bij de personeelsingang aan de achterkant van het gebouw, en Holly zwaaide naar ons terwijl ze haar jas aantrok en zich naar buiten haastte.

'Wat zijn jullie wensen voor het nieuwe jaar, dames?' vroeg Sam. Kenya stond inmiddels geleund tegen de bar op hem te wachten met een kalme en alerte uitdrukking op haar gezicht. Kenya kwam hier vrij regelmatig lunchen met haar partner Kevin, die net zo bleek en dun was als zij donker en rond was. Sam zette de stoelen op de tafels zodat Terry Bellefleur, die heel vroeg in de ochtend kwam, de vloer kon dweilen.

'Een goede gezondheid en de juiste man,' zei Arlene dramatisch, terwijl ze met haar hand over haar hart wapperde. We schoten in de lach. Arlene heeft vele mannen ontmoet – en is vier keer getrouwd geweest – maar ze is nog steeds op zoek naar De Ware. Ik kon Arlene 'horen' denken dat Tack hem wel eens kon zijn. Ik schrok even; ik wist niet eens dat ze een oogje op hem had.

De verbazing was van mijn gezicht af te lezen en met onzekere stem vroeg Arlene: 'Vind je dat ik het op moet geven?'

'Ben je gek?' zei ik onmiddellijk, en ik sprak mezelf streng toe omdat ik mijn gezicht niet beter in de plooi had gehouden. Ik was ook zo moe. 'Ik weet zeker dat dit jouw jaar wordt, Arlene.' Ik lachte naar de enige vrouwelijke zwarte politieagent van Bon Temps: 'Je moet een nieuwjaarswens hebben, Kenya. Of een voornemen.'

'Ik wens altijd vrede tussen mannen en vrouwen,' zei Kenya. 'Maakt m'n werk een stuk makkelijker. En mijn voornemen is om een-veertig te bankdrukken.'

‘Wauw,’ zei Arlene. Haar roodgeverfde haar stak schrill af bij Sams natuurlijke roodgouden krullen toen ze hem vluchtig omhelsde. Hij was niet veel groter dan Arlene – maar ze is dan ook minstens één meter zevenenzeventig, zes centimeter langer dan ik. ‘Ik ga vijf kilo afvallen, dat is mijn voornemen.’ We moesten allemaal lachen. Arlene had al vier jaar lang hetzelfde voornemen. ‘En jij, Sam? Wensen en voornemens?’ vroeg ze.

‘Ik heb alles wat ik nodig heb,’ zei hij, en ik voelde de blauwe golf van oprechtheid van hem uitstralen. ‘Ik neem me voor om op deze koers te blijven. Het café loopt geweldig, ik woon graag in mijn woonwagen en de mensen hier zijn net zo vriendelijk als ergens anders.’

Ik draaide me om om mijn lach te verbergen. Dat was nogal een dubbelzinnige uitspraak. De mensen in Bon Temps waren, inderdaad, net zo vriendelijk als ergens anders.

‘En jij, Sookie?’ vroeg hij. Arlene, Kenya en Sam keken me alle drie aan. Ik omhelsde Arlene nog een keer omdat ik dat graag doe. Ik ben tien jaar jonger – misschien meer, want alhoewel Arlene zegt dat ze zesendertig is heb ik zo mijn twijfels – maar we zijn vriendinnen sinds we allebei bij Merlotte zijn begonnen nadat Sam het café had gekocht, misschien vijf jaar nu.

‘Vooruit,’ zei Arlene om me over te halen. Sam sloeg zijn arm om me heen. Kenya glimlachte, maar slenterde naar de keuken om even met Tack te praten.

In een opwelling deelde ik mijn wens. ‘Ik hoop alleen maar dat ik niet tot moes geslagen word,’ zei ik; mijn vermoeidheid en het late uur verenigden zich in een slecht getimedede uitbarsting van eerlijkheid. ‘Ik wil niet naar het ziekenhuis. Ik wil geen enkele dokter zien.’ Ik wilde ook geen vampierbloed in me opnemen; je geneest onmiddellijk, maar het heeft verschillende bijwerkingen. ‘Dus mijn

voornemen is om uit de problemen te blijven,' zei ik vastberaden.

Arlene keek stomverbaasd en Sam keek... nou, aan Sam kon ik niets zien. Maar omdat ik Arlene had omhelsd, gaf ik hem ook een stevige omhelzing, en ik voelde de kracht en warmte in zijn lichaam. Je denkt dat Sam tenger is tot je hem zonder overhemd dozen met voorraad ziet lossen. Hij is erg sterk en erg soepel gebouwd, en hij heeft van nature een hoge lichaamstemperatuur. Ik voelde hem mijn haar kussen en vervolgens wensten we elkaar allemaal een goede nacht en liepen we door de achterdeur naar buiten. Sams truck stond voor zijn woonwagen geparkeerd, die haaks achter Café Merlotte staat opgesteld, maar hij klom in Kenya's patrouillewagen om naar de bank te rijden. Zij zou hem thuisbrengen, waarna Sam kon instorten. Hij was uren in de weer geweest, net als wij allemaal.

Terwijl Arlene en ik onze autodeuren openmaakten, zag ik Tack wachten in zijn oude pick-uptruck; ik durfde te wedden dat hij Arlene naar huis zou volgen.

Na een laatste 'Welterusten!', weerschallend door de nachtelijke koude stilte van Louisiana, scheidden onze wegen zich en begonnen we aan ons nieuwe jaar.

Ik sloeg Hummingbird Road in om naar mijn huis te rijden, dat ongeveer vijf kilometer ten zuidoosten van het café ligt. Het was een enorme verademing om eindelijk alleen te zijn en ik begon me mentaal te ontspannen. Mijn koplampen flitsten langs de dicht opeenstaande stammen van de dennenbomen die de ruggengraat vormen van de houtkapindustrie hier in de buurt.

De nacht was extreem donker en koud. Er is natuurlijk geen straatverlichting op de afgelegen provinciale wegen. De dieren verroerden zich niet, geenszins. Hoewel ik steeds tegen mezelf zei dat ik uit moest kijken voor overstekende

herten, reed ik op de automatische piloot. Mijn ongecompliceerde gedachten waren vervuld van het plan om mijn gezicht te boenen, mijn warmste nachthemd aan te trekken en in bed te klauteren.

Iets wits verscheen in de koplampen van mijn oude auto.

Mijn adem stakte en ik werd opgeschrikt uit de soezeringe belofte van warmte en stilte.

Een rennende man; om drie uur 's nachts op 1 januari rende hij de provinciale weg af – blijkbaar rende hij voor zijn leven.

Ik minderde vaart en overwoog wat ik zou doen. Ik was een vrouw alleen en ongewapend. Als iets afschuwelijks hem achternazat, zou het mij ook te pakken kunnen krijgen. Aan de andere kant kon ik ook niet werkeloos toekijken hoe iemand in de ellende zat terwijl ik hem kon helpen. Ik had maar een ogenblik om op te merken dat de man lang en blond was en slechts was gehuld in een spijkerbroek voordat ik naast hem stopte. Ik zette de auto in zijn vrij en boog voorover om het raampje aan de passagierskant naar beneden te draaien.

'Kan ik u helpen?' riep ik. Hij wierp me een panische blik toe en bleef rennen.

Maar op dat moment besepte ik wie hij was. Ik sprong de auto uit en rende hem achterna.

'Eric!' schreeuwde ik. 'Ik ben het!'

Op dat moment draaide hij zich om, sissend, met zijn hoektanden helemaal uit. Ik stond zo abrupt stil dat ik op mijn plek wankelde, mijn handen voor me uitgestrekt als vredesgebaar. Natuurlijk, als Eric besloot om me aan te vallen, was ik dood. Dat komt ervan als je de barmhartige samaritaan uithangt.

Waarom herkende Eric me niet? Ik kende hem al maanden. Hij was de baas van Bill, in de complexe vampierhië-

rarchie die ik nog maar net begon te begrijpen. Eric was de sheriff van Gebied Vijf en een succesvolle vampier. Hij was ook oogverblindend en kon zoenen als de beste, maar dat was niet zijn meest relevante eigenschap op dat moment. Ik zag slechts hoektanden en sterke handen die zich tot klauwen kromden. Eric stond klaar voor de aanval, maar hij leek net zo bang voor mij als ik voor hem. Hij maakte geen aanstalten.

‘Blijf daar, vrouw,’ waarschuwde hij me. Zijn stem klonk alsof zijn keel pijnlijk, schor en rauw was.

‘Wat doe je hier?’

‘Wie ben je?’

‘Je weet donders goed wie ik ben. Wat is er met jou aan de hand? Waarom ben je hier zonder je auto?’ Eric reed een mooi gestroomlijnde Corvette, die precies bij hem paste.

‘Ken je mij? Wie ben ik?’

Nou, dat bracht me even van mijn stuk. Hij klonk niet echt alsof hij een grapje maakte. Ik zei behoedzaam: ‘Natuurlijk ken ik je, Eric. Tenzij je een identieke tweelingbroer hebt. Dat is toch niet zo, of wel?’

‘Dat weet ik niet.’ Zijn armen vielen omlaag, zijn hoektanden leken zich in te trekken en hij kwam overeind uit zijn hurkzit, dus ik voelde een duidelijke verbetering in de atmosfeer van onze onverwachte ontmoeting.

‘Weet je niet of je een broer hebt?’ Ik stond perplex.

‘Nee. Dat weet ik niet. Heet ik Eric?’ In het schelle licht van de koplampen zag hij er ronduit meelijwekkend uit.

‘Wauw.’ Ik wist niets beters te zeggen. ‘Eric Northman is hoe ze je tegenwoordig noemen. Waarom ben je hier?’

‘Dat weet ik ook niet.’

Ik bespeurde enige herhaling. ‘Echt niet? Herinner je je helemaal niets?’ Ik probeerde mijn overtuiging los te laten dat hij zo meteen met een grijns alles zou verklaren; hij

zou lachen en me bij een of ander probleem betrekken met als gevolg dat ik... tot moes werd geslagen.

‘Echt niet.’ Hij deed een stap dichterbij en zijn blote witte borst deed me sidderen met aangenaam kippenvel. Ik realiseerde me ook (nu ik niet langer doodsbang was) hoe wanhopig hij eruitzag. Die uitdrukking had ik nooit eerder op het gezicht van de zelfverzekerde Eric gezien en ik werd er onverklaarbaar verdrietig van.

‘Je weet toch dat je een vampier bent, hè?’

‘Ja.’ Hij leek verbaasd dat ik het hem vroeg. ‘En jij bent dat niet.’

‘Nee, ik ben volledig menselijk en ik moet weten dat je me geen pijn zult doen. Hoewel je dat allang had kunnen doen. Maar geloof me, ook al kun je het je niet meer herinneren, we zijn min of meer vrienden.’

‘Ik zal je geen pijn doen.’

Ik herinnerde mezelf eraan dat waarschijnlijk talloze mensen diezelfde woorden hadden gehoord voordat Eric hun keel openreet. Maar het staat vast dat vampiers niet meer hoeven te doden na hun eerste jaar. Een slokje hier, een slokje daar, dat is normaal. Nu hij er zo verloren uitzag, was het moeilijk voor te stellen dat hij me met zijn blote handen uiteen kon rijten.

Ik heb ooit tegen Bill gezegd dat buitenaardse wezens het beste vermomd als hangoorkonijnen konden verschijnen (als ze de aarde binnenvielen).

‘Kom, stap in mijn auto voor je bevriest,’ zei ik. Ik had weer dat ik-word-erin-meegezogengevoel, maar ik wist niet wat ik anders moest doen.

‘Ken ik je echt?’ zei hij, alsof hij ervoor terugdeinsde om in de auto te stappen bij iemand zo angstaanjagend als een vrouw die vijftientig centimeter kleiner, vele kilo’s lichter en een paar eeuwen jonger was.

‘Ja,’ zei ik, niet in staat een lichte ergernis te onderdruk-

ken. Ik was niet zo blij met mezelf, want ik geloofde nog half en half dat ik om de een of andere raadselachtige reden bedonderd werd. ‘Nou, kom op, Eric. Ik sta hier te bevriezen, en jij ook.’ Niet dat vampiers in de regel extreme temperaturen schijnen te voelen, maar zelfs Erics huid leek kippenvel te hebben. Natuurlijk kunnen de doden bevriezen. Ze overleven het wel – ze overleven bijna alles – maar voor zover ik weet, is het nogal pijnlijk. ‘O, mijn god, Eric, je hebt geen schoenen aan.’ Dat zag ik nu pas.

Ik pakte zijn hand; zo dichtbij liet hij me wel komen. Hij liet zich door mij terug naar de auto leiden en op de passagiersstoel proppen. Ik zei dat hij het raampje omhoog moest draaien en liep om de auto heen naar mijn kant, en na een lange minuut het mechanisme bestudeerd te hebben, kreeg hij het voor elkaar.

Ik pakte een Afghaanse jas van de achterbank die ik ’s winters altijd daar heb liggen (voor voetbalwedstrijden, et cetera) en sloeg die om hem heen. Hij rilde natuurlijk niet – hij was tenslotte een vampier – maar ik kon al dat naakte vlees niet aanzien in deze temperatuur. Ik zette de verwarming voluit (wat niet veel voorstelt in mijn oude auto).

Nooit eerder was ik koud geworden van Erics ontblote huid – toen ik eerder zo veel van Eric had gezien werd ik er állesbehalve koud van. Ik was nu al zo verdwaasd dat ik hardop moest lachen voordat ik mijn eigen gedachten in toom kon houden.

Hij keek me verbluft aan van opzij.

‘Jij bent wel de laatste persoon die ik verwacht had te zien,’ zei ik. ‘Kwam je hier om Bill op te zoeken? Want die is vertrokken.’

‘Bill?’

‘De vampier die hier woont. Mijn ex-vriend.’

Hij schudde zijn hoofd. Hij was weer totaal verbijsterd.

‘Weet je niet hoe je hier bent beland?’

Hij schudde nogmaals zijn hoofd.

Ik deed een poging om hard na te denken, maar het bleef bij een poging. Ik was uitgeput. Hoewel ik een adrenalinekick had gekregen toen ik een verschijning de donkere weg af had zien rennen, was die kick al gauw verdwenen. Ik kwam bij de afslag naar mijn huis en draaide linksaf door het stille en zwarte bos mijn kronkelende, egale oprijlaan op – die Eric trouwens opnieuw had begrind voor mij.

En daarom zat Eric nu in mijn auto, in plaats van door de nacht te rennen als een wit reuzenkonijn. Hij was zo slim geweest om me te geven wat ik echt wilde. (En hij wilde natuurlijk al maanden dat ik met hem naar bed ging. Maar hij had me de oprijlaan gegeven omdat ik hem nodig had.)

‘Daar zijn we dan,’ zei ik, en ik reed achter om mijn oude huis. Ik zette de motor uit. Goddank had ik eraan gedacht om de buitenverlichting aan te laten toen ik vanmiddag naar mijn werk ging, dus we zaten daar niet in het pikdonker.

‘Woon je hier?’ Hij keek de open plek rond waar het huis stond, klaarblijkelijk bang om van de auto naar de achterdeur te lopen.

‘Ja,’ zei ik geërgerd.

Hij wierp me een blik toe waarin het wit overal rondom zijn blauwe ogen zichtbaar was.

‘O, vooruit,’ zei ik, niet al te vriendelijk. Ik stapte de auto uit en liep de trap op naar de achterveranda, die nooit op slot zit, want waarom zou je in hemelsnaam een afgeschermd achterveranda op slot doen? De binnendeur doe ik wel altijd op slot en na wat gemorrel kreeg ik hem open, waarna het licht in de keuken, dat ik altijd aan laat, naar buiten scheen. ‘Je kunt naar binnen,’ zei ik, zodat hij de drempel over kon stappen. Hij haastte zich achter mij aan, met de Afghaanse jas nog steeds stevig om zich heen.

Onder de plafondlamp in de keuken zag Eric er erg miserabel uit. Zijn blote voeten bloedden, wat me nog niet was opgevallen. ‘O, Eric,’ zei ik treurig. Ik pakte een pan uit de kast en liet de warmwaterkraan lopen in de gootsteen. Hij zou erg snel genezen, dat doen vampiers altijd, maar ik kon het niet laten om hem schoon te wassen. De blauwe spijkerbroek was vies rondom de zoom. ‘Trek ’m uit,’ zei ik, me ervan bewust dat hij alleen maar nat zou worden als ik zijn voeten weekte terwijl hij nog gekleed was.

Zonder ook maar één wellustige blik of andere hints dat hij van deze situatie genoot, wrong hij zich uit zijn spijkerbroek. Ik gooide hem op de achterveranda om hem de volgende ochtend te wassen en probeerde ondertussen mijn gast niet aan te gapen, die nu gehuld stond in ondergoed dat je gerust nogal overdreven kon noemen: een vuurrood bikini-model waarvan de rekbaarheid duidelijk op de proef werd gesteld. Oké, nóg een grote verrassing. Ik had Eric's ondergoed maar één keer eerder gezien – wat eigenlijk één keer te veel was – en toen was Eric een zijdenboxershorte type geweest. Veranderden mannen zomaar van stijl?

Zonder te pralen of een opmerking te maken, wikkelde de vampier de Afghaanse jas weer om zijn witte lichaam. Hmmm. Nu was ik ervan overtuigd dat hij zichzelf niet was; geen enkel ander bewijs had me kunnen overtuigen. Eric was ruim één meter negentig pure pracht (zij het wit-marmeren pracht) en dat wist hij zelf maar al te goed.

Ik wees naar een van de rechte stoelen aan de keukentafel. Gehoorzaam trok hij hem naar achteren en ging zitten. Ik hurkte om de pan op de grond neer te zetten en stopte zijn grote voeten voorzichtig in het water. Eric kreunde toen de warmte zijn huid aanraakte. Zelfs een vampier kon blijkbaar het contrast voelen. Ik pakte wat vloeibare zeep en een schone doek uit het gootsteenkastje

en waste zijn voeten. Ik nam de tijd, want ik probeerde te bedenken wat ik vervolgens moest doen.

‘Je was ’s nachts op straat,’ merkte hij enigszins aarzelend op.

‘Ik was op weg naar huis van mijn werk, zoals je aan m’n kleren kunt zien.’ Ik droeg ons wintertenuue: een wit T-shirt met boothals en lange mouwen met ‘CAFÉ MERLOTTE’ over de linkerborst geborduurd, dat ingestopt was in een zwarte lange broek.

‘Vrouwen horen op dit nachtelijk uur niet alleen op straat te zijn,’ zei hij afkeurend.

‘Vertel mij wat.’

‘Nou, vrouwen lopen eerder dan mannen het risico om verrast te worden door een aanval, dus ze zouden beter beschermd moeten zijn...’

‘Nee, ik bedoelde het niet zo letterlijk. Ik bedoelde dat ik het met je eens ben. Mij hoeft je niet te overtuigen. Ik wilde niet tot diep in de nacht werken.’

‘Waarom was je dan op straat?’

‘Ik heb het geld nodig,’ zei ik, en ik droogde mijn hand af, haalde de bundel bankbiljetten uit mijn zak en gooide hem op tafel terwijl ik erover nadacht. ‘Ik moet dit huis onderhouden, m’n auto is versleten, en ik moet de belasting en de verzekering betalen. Net als ieder ander,’ voegde ik eraan toe voor het geval hij vond dat ik te veel klaagde. Ik haatte het om zielig te doen, maar hij vroeg ernaar.

‘Is er geen man in de familie?’

Zo af en toe is hun leeftijd duidelijk te merken. ‘Ik heb een broer. Ik weet niet meer of je Jason ooit hebt ontmoet.’ Een snee in zijn linkervoet zag er bijzonder gemeen uit. Ik gooide wat meer warm water in de bak om de rest op te warmen. Vervolgens probeerde ik al het vuil eruit te krijgen. Hij kromp ineem toen ik voorzichtig met de doek over de randen van de wond wreef. De kleinere wonden en

blauwe plekken leken zelfs voor mijn ogen te vervagen. Achter me sloeg de geiser aan, het vertrouwde geluid stelde me op een of andere manier gerust.

‘Staat je broer het toe dat je uit werken gaat?’

Ik probeerde me Jasons gezichtsuitdrukking voor te stellen als ik hem zou zeggen dat ik verwacht dat hij me voor de rest van mijn leven onderhoudt omdat ik een vrouw ben en dus niet buitenshuis hoor te werken. ‘O, in hemelsnaam, Eric.’ Ik keek met een fronsende blik naar hem op. ‘Jason heeft zijn eigen problemen.’ Zoals een chronisch egoïsme en typisch haantjesgedrag.

Ik schoof de pan met water opzij en depte Eric droog met een theedoek. Deze vampier had nu schone voeten. Wat stram stond ik op. Mijn rug deed zeer. Mijn voeten deden zeer. ‘Luister, ik kan maar beter Pam bellen. Zij weet vast wat er met je aan de hand is.’

‘Pam?’

Het was net alsof ik in het gezelschap was van een uiterst irritant kind van twee.

‘Je onderbevelhebber.’

Hij wilde nog een vraag stellen, dat zag ik gewoon. Ik hield mijn hand op. ‘Wacht even. Ik bel haar eerst om te vragen wat er is gebeurd.’

‘Maar wat als ze zich tegen me heeft gekeerd?’

‘Dan moeten we dat ook weten. Hoe eerder, hoe beter.’

Ik legde mijn hand op de oude telefoon die aan de keukenmuur hing aan het einde van het aanrecht. Eronder stond een hoge kruk. Mijn oma zat vroeger altijd op die kruk haar langdurige telefoongesprekken te voeren, pen en papier bij de hand. Ik miste haar nog elke dag. Maar op dit moment had ik in mijn emotionele palet geen ruimte voor verdriet, of zelfs ook maar nostalgie. Ik zocht in mijn adresboekje naar het nummer van Fangtasia, de vampierbar in Shreveport die Erics voornaamste bron van inkom-

sten vormde en als basis diende voor zijn activiteiten, die veel omvangrijker waren, zo begreep ik. Ik wist niet hóe omvangrijk of om welke lucratieve projecten het ging, en dat wilde ik ook niet echt weten.

Ik had in de krant van Shreveport gelezen dat Fangtasia ook een groots feest voor de avond had gepland – ‘Begin het nieuwe jaar met een hap’ – dus ik wist dat er iemand zou zijn. Terwijl de telefoon overging, zwaaide ik de deur van de koelkast open en pakte er een fles bloed uit voor Eric. Ik stopte hem in de magnetron en stelde de tijd in. Hij volgde elke beweging die ik maakte met bange ogen.

‘Fangtasia,’ zei een mannelijke stem met een accent.

‘Chow?’

‘Ja, waarmee kan ik u van dienst zijn?’ Op het nippertje herinnerde hij zich zijn telefonische rol van sexy vampier.

‘Je spreekt met Sookie.’

‘O,’ zei hij met een veel natuurlijker stem. ‘Luister, gelukkig nieuwjaar, Sook, maar we hebben ’t een beetje druk nu.’

‘Ben je iemand kwijt?’

Er viel een lange, geladen stilte.

‘Wacht even,’ zei hij, en vervolgens hoorde ik niets.

‘Pam,’ zei Pam. Ze had onhoorbaar de hoorn opgepakt en ik schrok op van haar stem.

‘Heb je nog steeds een meester?’ Ik wist niet hoeveel ik over de telefoon kon zeggen. Ik wilde weten of zij degene was die Eric in deze toestand had gebracht, of dat haar loyaliteit nog steeds bij hem lag.

‘Ja,’ zei ze ernstig, en ze begreep wat ik wilde weten. ‘We staan onder... we ondervinden wat problemen.’

Ik overpeinsde haar woorden tot ik er zeker van was dat ik tussen de regels door had gelezen. Pam zei me dat ze Eric nog steeds trouw was verschuldigd en dat Eric's volgelingen werden aangevallen of in een of andere crisis verkeerden.

Ik zei: 'Hij is hier.' Pam stelde bondigheid op prijs.

'Leeft hij nog?'

'Ja.'

'Beschadigd?'

'Geestelijk.'

Een lánge pauze nu.

'Vormt hij een gevaar voor je?'

Niet dat Pam er een moer om gaf als Eric besloot om me leeg te zuigen, maar ik denk dat ze zich afvroeg of ik Eric onderdak zou verlenen. 'Op dit moment volgens mij niet,' zei ik. 'Het schijnt met zijn geheugen te maken hebben.'

'Ik haat heksen. De mensen hadden gelijk dat ze ze aan de brandpaal bonden.'

Aangezien diezelfde mensen die heksen hadden verbrand, met alle plezier die brandpaal zouden gebruiken om vampierharten te doorboren, vond ik dat wel vermakelijk – maar niet heel erg vermakelijk gezien het late uur. Ik vergat onmiddellijk waar ze het over had gehad. Ik gaapte.

'Morgenavond komen we langs,' zei ze ten slotte. 'Kun je hem zolang daar houden? Over amper vier uur is het zonsopgang. Heb je een veilige schuilplek?'

'Ja. Maar zorg dat je hier bij het vallen van de avond bent, hoor je me? Ik heb geen zin om weer verward te raken in dat vampiergelazer van jou.' Normaal ben ik niet zo bot, maar zoals ik al zei: het was het einde van een lange nacht.

'We zullen er zijn.'

We hingen tegelijkertijd op. Eric keek me zonder met zijn blauwe ogen te knippen aan. Zijn haar was een warboel van blonde krullen. Zijn haar heeft precies dezelfde kleur als het mijne, en ik heb ook blauwe ogen, maar daarmee houden de overeenkomsten op.

Ik dacht erover om een borstel door zijn haar te halen, maar ik was gewoon te moe.

‘Oké, dit is de deal,’ zei ik hem. ‘Je blijft de rest van de nacht en morgen hier, en dan komen Pam en de anderen je morgenavond ophalen en laten ze je weten wat er aan de hand is.’

‘Zul je niemand binnenlaten?’ vroeg hij. Ik zag dat hij het bloed had opgedronken en er lang niet meer zo grauw uitzag als daarvoor, wat een opluchting was.

‘Eric, ik doe m’n best om je veilig te houden,’ zei ik zacht. Ik wreef met beide handen over mijn gezicht. Ik zou zo nog staande in slaap vallen. ‘Kom op,’ zei ik, en ik pakte zijn hand. Terwijl hij met zijn andere hand de Afghaanse jas stevig vasthield liep hij door de gang achter me aan, een sneeuw witte reus in minuscuul rood ondergoed.

Mijn huis is door de jaren heen uitgebouwd, maar het is altijd een eenvoudig boerderijtje gebleven. Rond de eeuwwisseling is er een verdieping aan toegevoegd met nog twee slaapkamers en daarboven een open zolder, maar ik kom er bijna nooit meer. Ik heb de ruimtes afgesloten om geld te besparen op elektriciteit. Beneden zijn twee slaapkamers: de kleine die ik altijd gebruikte tot mijn oma stierf, en haar grote daartegenover, aan de andere kant van de gang. Na haar dood verhuisde ik naar de grote kamer. Maar de schuilplaats die Bill had gebouwd, bevond zich in de kleinere slaapkamer. Ik leidde Eric naar binnen, knipte het licht aan en zorgde dat de jaloezieën gesloten waren en de gordijnen eroverheen dichtgetrokken. Daarna opende ik de kastdeur. Ik haalde de weinige spullen die in de kast lagen eruit en trok het stuk tapijt terug dat de bodem bedekte zodat het valluik onthuld werd. Eronder bevond zich een lichtdichte ruimte die Bill een paar maanden ervoor had gebouwd om overdag te kunnen blijven logeren of om er te schuilen als zijn eigen huis onveilig was. Bill hield ervan om een schuilplaats te hebben en ik wist zeker dat hij er een paar had waar ik niets

van wist. Als ik een vampier was (God verhoede), zou ik die tenminste wel hebben.

Ik moest de gedachte aan Bill uit mijn hoofd zetten toen ik mijn onwillige gast liet zien hoe hij het valluik boven zich kon sluiten zodat het stuk tapijt weer op zijn plek zou vallen. 'Zodra ik opsta, zal ik de spullen terugleggen, zodat alles er weer normaal uitziet,' stelde ik hem gerust, en ik lachte hem bemoedigend toe.

'Moet ik er nu meteen in?' vroeg hij.

Eric die mij om toestemming vroeg: dit was echt de omgekeerde wereld. 'Nee,' zei ik, en ik probeerde te klinken alsof het me iets kon schelen. Ik kon alleen maar aan mijn bed denken. 'Dat hoeft niet. Maar ga erin voor de zon opkomt. Die kun je onmogelijk missen, toch? Ik bedoel, je kunt toch niet in slaap vallen en wakker worden in de zon?'

Hij dacht even na en schudde toen zijn hoofd. 'Nee,' zei hij. 'Ik weet dat dat niet kan gebeuren. Mag ik bij jou op de kamer blijven?'

O, god, puppy-ogen. Van een eeuwenoude, boomlange Vikingvampier. Dit was me te veel. Ik had niet genoeg energie om te lachen, dus grinnikte ik maar wat. 'Kom,' zei ik, mijn stem net zo krachteloos als mijn benen. Ik deed het licht uit in die kamer, stak de gang over, en knipte het licht aan in mijn eigen kamer, geel en wit en schoon en warm, en ik sloeg de sprei en de deken en het laken terug. Terwijl Eric verloren in een fauteuil aan de andere kant van het bed zat, trok ik mijn schoenen en sokken uit, pakte ik een nachthemd uit de lade en trok ik me terug in de badkamer. Ik kwam er na tien minuten weer uit, met schone tanden en een schoon gezicht en gehuld in een erg oud, erg zacht flanellen nachthemd dat crèmekleurig was en bezaaid met blauwe bloemen. De lintjes waren gerafeld en de ruche aan de zoom zag er nogal sjofel uit, maar daar

kon ik niet mee zitten. Nadat ik het licht had uitgedaan, bedacht ik dat mijn haar nog omhoogzat in de gebruikelijke paardenstaart, dus ik trok het elastiekje eruit en schudde met mijn hoofd zodat het los viel. Zelfs mijn schedel leek zich te ontspannen en ik zuchtte van genot.

Terwijl ik het hoge oude bed in klom, deed mijn onverwachte gast hetzelfde. Had ik hem gezegd dat hij bij me in bed mocht liggen? Nou, besloot ik, en ik kronkelde me onder de zachte lakens, de deken en het dekbed naar beneden, als Eric boze plannen met me had, was ik gewoon te moe om me erom te bekommeren.

‘Vrouw?’

‘Hmmm?’

‘Hoe heet je?’

‘Sookie. Sookie Stackhouse.’

‘Dank je, Sookie.’

‘Graag gedaan, Eric.’

Omdat hij zo verloren klonk – de Eric die ik kende, was iemand die er altijd van uitging dat anderen hem moesten dienen – zocht ik al kloppend onder de dekens naar zijn hand. Toen ik die gevonden had, schoof ik de mijne eroverheen. Zijn palm lag naar boven, wachtend op mijn palm, en zijn vingers omklemden de mijne.

En hoewel ik het niet voor mogelijk had gehouden dat je hand in hand met een vampier in slaap kon vallen, is dat precies wat ik deed.